

2011

REKONDIČNÍ POBYT PRO SENIORY Hotel Štikov

Program rekondičního pobytu pro seniory –
květen 2011

Irena Moudrá
Centrum komunitních služeb města Říčany, o.p.s.
17.2.2011

Pod pojmem „rekondiční pobyt“ si každý pravděpodobně představí něco jiného. Rekondice dle výkladového slovníku je obnovení, oprava, opětovné uvedení do pořádku – do správného stavu. Klub Senior pořádá pravidelně rekondiční pobyty. Nejsou příliš dlouhé (2 – 3 denní), ale pro seniory nesmírně důležité.

Pobyty jsou jednou z **mnoha aktivit**, které nabízíme jako možnost prožít i ve vyšším věku alespoň dvakrát ročně několik dní mimo svůj domov, v přírodě, ve společnosti stejně starých (z určitého úhlu pohledu stejně mladých) osob. Procházky, pěší výlety, plavání (když je tato možnost) pomáhají zlepšovat pohyblivost a kondici seniorů, večerní posezení s hudbou je zase příležitostí k navázání a prohloubení přátelství. Samozřejmostí rekondičních pobytů je vždy poznání určité části naší země, přírody a známých i méně známých kulturních památek. Ostych z toho vyrazit si někam sám – to je nejčastější problém, který senioři řeší. Všechny aktivity v rámci rekondice probíhají mezi vrstevníky, což obvykle rozptýlí obavy a rozpaky z toho, že starší člověk nebude zvládat tempo ostatních. Rekondiční pobyty ale nezlepší jen fyzické zdraví, má také velký pozitivní dopad na psychiku.

Na každý rekondiční pobyt je připraven bohatý program. Účastníci pobytu vždy obdrží tištěného průvodce pobyttem, ve kterém mají popsán celkový program pobytu i důležité informace o oblasti, kde se rekondice uskutečňuje.

Rekondiční pobyty se mohou uskutečňovat již čtvrtým rokem díky finanční podpoře Města Říčany a Středočeského kraje, za kterou moc děkujeme.

Tentokrát vyjedeme do **oblasti Východních Čech** do města Nová Paka. V této oblasti leží nejvyšší české hory Krkonoše, romantická oblast skalních měst Český ráj, či atraktivní labyrint Teplicko-Adršpašských skal. Nechybí tu historicky významná místa a památky a nádherná lidová architektura.

Navštívíme **oblast Podzvičínsko**, to je oblast okolo měst Dvůr Králové, Nová Paka a Hořice. Co do velikosti nepatří k nejvýznamnějším v Čechách, ale půvabem a rozmanitostí mnohé regiony předčí. V krajinném rázu oblasti se snoubí prvky krkonošské pahorkatiny i Českého ráje. Nejvyšší horou je Zvičina (671 m). Přes svou různorodou podstatu působí region jedinečným krajinným celkem, se spoustou lesů, příjemných údolí a dobře udržovaných staveb lidové architektury. Oblast je také vyhledávaným cílem turistů pro svou rozmanitost a nabídkou pěších i turistických tras.

PROGRAM POBYTU

ÚTERÝ 10. 5. 2011	7:55 – 8:10	odjezd z Říčan
	9:30	příjezd do Starých Hradů
	10:00 – 11:00	prohlídka zámku Staré Hradky!
	11:15	odjezd do Jičína
	12:00	prohlídka Valdické brány v Jičíně!
	13:00 – 14:30	oběd a volný program v Jičíně
	14:30	odjezd do Hotelu Štikov (Nová Paka)
	15:00 – 18:30 od 18:30	ubytování, volný program a večeře (hrazena!) posezení s hudbou (společenský večer)
STŘEDA 11. 5. 2011	8:00 – 9:30	snídaně
	9:45	odjezd na hrad Pecka
	10:30 – 11:30	prohlídka hradu Pecka!
	11:40	odjezd do Hotelu Štikov (oběd)
	13:00	odjezd do Nové Paky
	13:30 – 15:00	prohlídka pivovaru Nová Paka!
	15:00	odjezd do Hotelu Štikov – volný program + večeře (hrazena!)
	od 18:30	posezení s hudbou (společenský večer)
ČTVRTEK 12. 5. 2011	8:00 – 9:30	snídaně
	9:30	odjezd do Dvora Králové
	10:00 – 14:30	samostatná prohlídka ZOO ve Dvoře Králové + oběd
	14:30	odjezd do Říčan

! – akce takto označené jsou náročné z hlediska terénních nerovností (bariéry, velký počet schodů apod.)

Účastníkům rekondičního pobytu je hrazeno: ubytování s polopenzí, vstup do historických objektů dle programu, pivovaru a ZOO. Všechny další náklady spojené s pobytem si hradí účastníci sami. Příspěvek účastníků: 800 Kč.

STARÉ HRADY

Obec Staré hradky se nachází 12 km jihozápadně od Jičína.

Archeologické nálezy prokazují osídlení zdejšího území již na konci 13. století. Na místě dnešní obce Staré Hradky zpočátku pravděpodobně stála menší tvrz. Jejím prvním známým majitelem byl Arnošt ze Staré. Na této tvrzi se s největší pravděpodobností také narodil Arnošt z Pardubic, první pražský arcibiskup a kancléř univerzity. Roku 1356 vystupují jako majitelé tvrze čtyři synové původních majitelů – probošt Bohuš, arcibiskup Arnošt a Smil z Pardubic a nejmladší Vilém.

Právě on se svým synem Smilem Flaškou okolo roku 1358 vybudovali kamennou gotickou tvrz, na svou dobu honosné sídlo, zabezpečené příkopy a ohrazením, které demonstrovalo rostoucí moc pánů ze Staré a Pardubic. V sousedství tvrze byl postaven kostel Sv. Jana Křtitele, byla zde i samostatná farnost. Za dlouhou dobu historie tvrz změnila mnoho pánů – nejznámější byli Albrecht z Valdštejna, Jindřich hrabě Schlik, František Josef Schlik; poslední majitelkou byla hraběnka Jindřiška Thurn-Taxisová.

Roku 1571, kdy se stal majitelem obce Jiří Pruskovský z Pruskova, byl původní hrad přestavěn na renesanční zámek. Na začátku 19. století byl zámek klasicistně upraven.

Po první světové válce byla provedena parcelace panského dvora (**r. 1921 při první pozemkové reformě se stal zámek majetkem československého státu**). Po druhé světové válce byl zdejší zámek podle dekretu 12/1945 zkonfiskován a předán do majetku Místního národního výboru Staré Hrady. Začalo zde hospodařit JZD. V této době byl již zámek v opravdu špatném stavu.

V poválečné době pokračovaly podněty k záchraně zámku, nepochopením úřadů a liknavostí stavebních podniků však k větším záchranným pracím nedošlo. V letech 1949 – 1951 se propadla část klenby a zřítla se štítová zeď v předzámčí. Roku 1960 bylo rozhodnuto o jeho demolici, ke které naštěstí nedošlo díky péči místních obyvatel.

V roce 1964 došlo ke sloučení obcí Staré Hrady a Sedliště. Od té doby se začalo na zámku pracovat a jeho stav se konečně zlepšil. Rekonstruované místnosti využíval Památník národního písemnictví z Prahy. Obnovený zámek znamenal pro obec oživení.

Od poloviny roku 2007 má zámek Staré hrady nového majitele – manžele Sukovi, kteří ho od obce zakoupili. Na vstupním objektu jsou renesanční sgrafita. V interiérech je zařízení, které návštěvníkům dává představu o životě šlechty, měšťanů i prostých lidí, jsou zde tisícovky sbírkových předmětů a to všechno na téma Jak se žilo za císaře Františka Josefa I.

Na zámku upoutají pozornost nejen zčásti dochovaná sgrafita, ale i pracovny Jaroslava Vrchlického, Aloise Jiráska, Elišky Krásnohorské a výstavní síň Jaroslava Foglara.

Ve sklepeních zámku žijí vzácní netopýři – **mj. vrápenec malý** (kriticky ohrožený druh netopýřů ČR. Hmotnost 3 – 9 g, rozpětí křídel 192 až 254 cm, délka těla 37 – 47 cm, délka ušního boltce 14,5 – 19 cm. Srst je šedobílá a na břicho světlejší. Na nose má nápadný blanitý výrůstek ve tvaru podkovy. ČR dosahuje severní hranice jeho rozšíření, protože jeho výskyt je vázán na teplejší oblasti s dostatkem podzemních prostorů vhodných pro zimování a úkryt.

U zámku lze spatřit tři asi 200 let staré památné stromy – lípa velkolistá je vysoká 20 m a obvod kmene má 475 cm, dvě lípy malolisté jsou vysoké 30 a 35 m, obvod kmene mají 340, resp. 354 cm.

JIČÍN

Město při řece Cidlině v Královéhradeckém kraji s více než 16 tisíci obyvateli a rozlohou 2493 ha. Je přirozeným správním, kulturně historickým i turistickým centrem oblasti a bránou do malebného Českého ráje. Zajímavostí Jičína je mj. jeho poloha na rozhraní různých typů krajiny – jednu stranu města ohraničuje zalesněné krkonošské podhůří, pásmo dávno vyvřelých sopek, na dohled je pískovcové skalní město, a druhou stranu polabské roviny.

V oblasti pobývali pravěcí lovci již ve starší době kamenné před 8000 lety, asi 4000 let př. n. l. pak z úrodných nížin středních Čech přicházeli první zemědělci, ve 3 stol. př. n. l. bojovní Keltové. V 6 stol. začali území osidlovat Slované a v polovině 10. století byla tato oblast připojena k českému přemyslovskému státu.

První známou držitelkou Jičina byla česká královna Guta (zemřela 1297), manželka Václava II., která 1. srpna 1293 zapsala do svých statků řečených Jičín (in bonis dictis Giczin) desátek kostelu v Lysé nad Labem. V roce 1304 najdeme zmínku v dobové listině o Jičínu jako samostatném městě. Z toho vyplývá, že Jičín byl založen v rozmezí let 1297 až 1304. Jičín nemá, podobně jako řada dalších měst, zakládací listinu. Vznikl sice na královské půdě, ale byl často zastavován Václavem II. i Janem Lucemburským.

Poddanským městem se stal až v roce 1337, kdy ho král prodal Ješkovi z Veselí, synovi Beneše z Vartemberka. Vartemberkové zůstali jičínskou vrchností až do poloviny 15. století. Významnou osobností v dějinách města byl Čeněk z Vartemberka, nejvyšší purkrabí království českého.

V polovině 15. století převzal panství Jiří z Poděbrad a potvrdil Jičínu městská práva (dva výroční trhy). Důležité bylo období 1488 až 1607, kdy panství získali Trčkové z Lípy a Jičín si vybrali za ústřední sídlo. Nastalo období rychlého rozvoje. Kolem roku 1502 byl vybudován první městský vodovod.

Po velkých požárech v letech 1572 a 1589 následovala další etapa přestavby města, a to výstavba již důsledně zděná, renesanční. Rozvoj pokračoval i za Smiřických ze Smiřic, za nichž došlo k vybudování panského sídla. Smiřičtí ze Smiřic patřili k nejbohatším šlechtickým rodům v Čechách. Za jejich panství se rozvíjel obchod a řemesla. Po bitvě na Bílé hoře byl majetek zkonfiskován, protože Jan Albrecht ze Smiřic byl jedním z hlavních představitelů povstání protestantské šlechty, dokonce se jeho jméno objevovalo mezi kandidáty na post českého krále.

Na Kumburské panství uplatnil nárok **Albrecht z Valdštejna** (po své matce Markétě, rozené Smiřické). Albrecht se rozhodl vybudovat „svůj stát“ s hlavním městem Jičínem. Jičín si oblíbil do té míry, že začal přeměňovat jeho podobu (zval si italské architekty, kteří město zvelebovali). Znamé je především čtyřřadé stromořadí (Libosad) s původně 1140 lipami, které bylo do krajiny vkomponováno jako spojnice města s nedalekým letohrádkem Lodžie.

Protestantské Jičínsko se měnilo na katolický region, nastala však také doba jeho mimořádného rozvoje. Po smrti Albrechta z Valdštejna byly statky konfiskovány a Jičínsko v letech 1635 – 48 drancovala švédská i císařská vojska. Panství přešlo do rukou Rudolfa z Tiefenbachu.

V 18. a 19. století nastal další rozvoj města. Po r. 1816 se začaly bourat městské hradby a Jičín se výrazně rozšířil. V roce 1866 se u Jičina odehrála krutá bitva mezi rakouským a saským vojskem, předznamenávající zdrcující porážku rakouské armády u Hradce Králové. Pomníčky v širokém okolí a hřbitov ve Kbelnici připomínají krveprolití s tisíci mrtvých.

V 19. století nastávala i doba národního obrození – právě na Jičínsku působila řada buditelů, usilujících o záchranu jazyka, zachování lidových tradic, o rozvoj nové české literatury. V této době se také krajině mezi Turnovem a Jičínem začalo říkat Český ráj. Rozvoj města nezastavila ani I. světová válka. Ve 20. a 30. letech 20. století se počet domů zdvojnásobil a město si tak drželo pozici významného centra severovýchodních Čech.

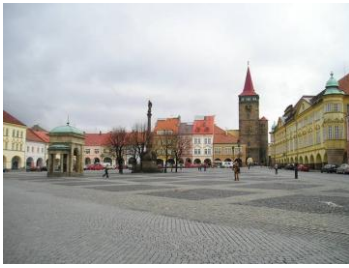
Město je dnes mimořádně významným centrem cestovního ruchu.

Významné památky:

- zámek (je otevřen celoročně denně mimo pondělí, sídlí zde Regionální muzeum, Galerie R. Pilaře a V. Čtvrťka)
- Valdická brána (je prvotřídním výhledovým bodem s přístupným

ochozem ve výšce 32 m, vzhůru vede 156 schodů, ve druhém patře dřevěných. Výstup není vhodný pro toho, kdo má ve výšce strach).

- Mariánský sloup (Valdštejnovo náměstí)
- Židovská synagoga (na konci Židovské ulice).
- Kostel sv. Jakuba Většího (vedle Valdické brány, půdorys řeckého kříže orientovaného k jihu, první velká manýristická centrála v západní Evropě. Jako zajímavost můžeme uvést, že nemá věž)

K městu neodmyslitelně patří **loupežník Rumcajs, Manka a Cipísek** z legendárního lesa Řáholce. O loupežníku Rumcajsovi je tradiční český večerníček z dílny kreslíře Radka Pilaře a spisovatele Václava Čtvrtka. Večerníček vznikl od roku 1967 a všechny tři série mají dohromady 39 dílů. Pohádkové království se každým rokem v září otevírá zrakům smrtelníkům. Právě tehdy se tu koná významný festival Jičín – město Pohádky.

NOVÁ PAKA

Město v nádherné krajině na rozhraní Českého ráje a Podkrkonoší asi 13 km od Jičína s 10 tisíci obyvateli. První zmínka o městě pochází z roku 1357. Jako poddanské podhorské městečko při starší stezce vedoucí přes hory do Slezska byla Nová Paka (původně Paka Mladá) založena v místech dnešního náměstí někdy kolem 1. poloviny 14. století (patřilo pod rumburské panství). Od svého vzniku bylo významným centrem obchodu a řemesel, později se stalo i důležitým poutním místem. Město několikrát poškodily požáry a morové epidemie. V roce 1643 vyplenily město švédská vojska. Od 19. století začal do města stále více pronikat průmysl. Ve městě byla výrobná cikorky a velká tkalcovna. V této době také dochází k rozvoji kulturního a společenského života. V období mezi oběma světovými válkami došlo k několika nevhodným zásahům do historického centra, nicméně zůstal zachován celý soubor velmi hodnotných památek.

K nejcenějším památkám patří **komplex bývalého kláštera paulánů** s poutním kostelem Nanebevzetí P. Marie, založený r. 1655 Marií Evou z Tiefenbachu na místě starší svatyně P. Marie (ke zrušení kláštera došlo v roce 1785, od r. 1872 v něm byla nemocnice, kterou v roce 2006 zakoupilo na splátky od Královéhradeckého kraje občanské sdružení Život bez bariér. Postupně jsou objekty a okolní prostranství rekonstruovány. Cílem je vytvořit komplexní centrum pro poskytování sociálních služeb pro zdravotně postižené a seniory.).

V 18. století byl podle projektu Kryštofa Diezenhofera postaven barokní klášterní kostel, který je považován za nejvácnější památku svého druhu v oblasti. V interiéru jsou obrazy Petra Brandla, Josefa Führicha a Josefa Zeleného, novodobý oltář Růžencového bratrstva je dílem Jana Suchardy.

Velmi zajímavou památkou je dřevěný **řeckokatolický kostel Proměnění Páně** a sv. Mikuláše na Husově kopci (492 m) na východním okraji města, který sem v roce 1930 Otto Kretschmer dopravil z Podkarpatské Rusi ze vsi Obava. Kostelík pochází z 18. století.

Na náměstí stojí kostel sv. Mikuláše biskupa, připomínaný v r. 1357. Ze souboru městských domů jsou nejzajímavější barokní objekt čp. 21, čp. 160 s ornamentálně zdobeným portálem, roubené čp. 161 s vyřezávanou lomenicí.

Významný je novorenesanční Suchardův dům s figurálními sgrafity podle kartonů Mikoláše Alše s plastickou výzdobou – v roce 1950 sem bylo přesunuto muzeum. Památkově chráněna je i dílna u Suchardova domu čp. 283.

Nejstarší sochou ve městě je **mariánský (morový) sloup s balustrádou** a sochami sv. Rocha, sv. Jana Evangelisty, sv. Šebestiána a sv. Jana Nepomuckého na náměstí. Prostranství dále zdobí kašna se sochou sv. Floriána a pomník Jana Husa (třetí v Čechách).

Město je v současné době vyhledávaným turistickým cílem díky zajímavé nabídce památek a nádhernému okolí. Je dobře dopravně dostupné. Zastoupen je zde i průmysl, neovlivňuje však nijak výrazně životní prostředí. Je **zde známý pivovar**, zaměřený téměř z poloviny na export (tradičním trhem jsou USA, pobaltské státy, Německo, Polsko, Izrael, Jižní Korea a Finsko). Historie vaření piva sahá hluboko do minulosti. V 16. století byla městu panem Buriánem Trčkou z Lípy udělena listina, kterou se povolovala stavba sladovny a pivovaru, vaření a prodej piva. Z historických pramenů je ale známo, že pivovar i sladovna stávaly v tomto městě již dlouho předtím. Základní kámen pivovaru byl položen r. 1871 a již během prvního roku byla uvařena historicky první várka. Od doby svého založení se pivo nikdy nepřestalo vařit. V současnosti pivovar zaměstnává 60 zaměstnanců a vaří 7 druhů piv – známé jsou např. druhy piva Granát, Podkrkonošský speciál tmavý, Valdštejn apod.

V Suchardově domě je historická expozice muzea, v jehož sbírkách je mj. novopacký betlém, loutky. Poblíž je nová budova, v níž je umístěna **Klenotnice drahých kamenů a unikátní expozice spiritismu**. Novopacko je z hlediska geologického mimořádnou oblastí – v okolí byly nalezeny zbytky zkamenělých stromů (araukarity, přesličky, baronie).

Na okraji města je významný autokrosový a motokrosový areál **Štikovská role**.

ŠTIKOV

Štikov je vesnice 2 km jihovýchodně od Nové Paky, jehož je místní částí. Býval samostatnou vesnicí. Z horní části obce je možné při pěkném počasí spatřit nejenom hrad Pecka či vrch Zvičiny, ale i Krkonoše. Dominantou obce kostelík Nejsvětější Trojice.

Zmínka o obci se poprvé uvádí roku 1543. Vlastní vznik obce však sahá zřejmě až do 12. století, ale záznam o tom není a také o původu názvu se pouze spekuluje. Odedávna patřil Štikov k panství peckovskému. Dne 8. prosince 1627 bylo celé peckovské panství, tedy i Štikov, věnováno Albrechtem z Valdštejna nově založenému klášteru kartuziánů ve Valdicích.

Štikov se poněmčil, nemálo k tomu přispěla doba Josefa II. a jeho nástupců. Ale český živel tu nezánikl úplně. V roce 1782 byl valtický klášter zrušen a Štikov byl připojen k náboženskému fondu a byl nadále spravován z „Kartouz“. Roku 1824 kupuje veřejnou dražbou celé panství Ferdinand z Trautmansdorfu. Po roce 1781 dostala obec dědičný úřad rychtáře, podléhající přímo krajskému úřadu v Jičíně. Na přelomu 19. a 20. století došlo k opětovnému přirozenému počestění obce.

Na místním hřbitově jsou pochováni sovětští vojenští zajatci, kteří zahynuli během pochodu smrti na konci 2. světové války.

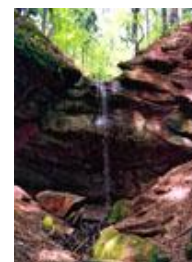
Hotel Štikov se nachází na klidném místě mimo městskou zástavbu. Naleznete u něho ideální podmínky pro odpočinek, rekreaci. Poloha hotelu přímo vybízí

k procházkám, cyklistickým vyjížděnkám a pěším výletům do překrásné přírody a okolí. K dispozici je všem hostům hotelu kulečnický, stolní fotbal, stolní tenis, ... K dispozici je též hotelová sauna, solárium a rekondiční centrum.

Hotel leží na okraji **přírodního parku Sýkornice**, který byl zřízen v roce 1984. Celková plocha parku činí 252,194 ha. Terén je poměrně členitý, rozbrázděný údolími několika potoků. Na Sýkornickém potoce v severní části území se vytvořily výrazné vodopády, které jsou vyhlášeny přírodní památkou (tzv. Novopacký vodopád). Menší vodopád je vysoký 4,1 m a může být vzhledem ke své poloze snadno přehlédnut. Větší vodopád je vysoký 7,8 m. Atraktivita tohoto území se zvyšuje obsahem železa, který způsobuje červenohnědou barvu skály. Území parku je pokryto lesem. Mezi lesními porosty převažují smrkové monokultury s fragmenty přirozených dubohabřin a bučin. V bezprostředním okolí vodních toků jsou olše. Přírodní park nevyniká zvláštními přírodovědnými hodnotami a slouží zejména jako rekreační a turistická oblast v blízkosti Nové Paky. Je protkán množstvím lesních cest vhodných k procházkám a pěší turistice.

HRAD PECKA

Pecka je zřícenina hradu ze 14. století, nacházející se nad stejnojmenným městysem na severovýchodě okrasu Jičín v Královéhradeckém kraji. Hrad je pojmenován po hoře, na které stojí, od hradu pak odvozuje své pojmenování i městyse. Je nazýván Perlou Podkrkonoší.

Zřícenina stojí na skalním výběžku. K hradu se dříve jezdívalo po dvou cestách, z nichž jedna vede ze západní strany až k bráně a druhá vede z města kolem hradního příkopu, který je již zasypaný. Dříve dvůr obklopovala stavení, která byla pomalována znaky rodů spřízněných se Škopky z Bílých Otradovic a Haranty z Polžic. Nyní ze světnic zbylo jen pár zdí a vysoký komín. Vedle průjezdu stávala hrubá okrouhlá věž, která byla v 17. století stržena a zbyl z ní jen spodek. Pod starým palácem se zachovaly staré pivní a vinné sklepy. Prvním zaznamenaným majitelem hradu byl **Budivoj z Pecky**. Hrad sloužil původně k ochraně zemských hranic a zlatých dolů u obce Stupá, kde se těžilo celý středověk.

Potom se v držení hradu vyskytuje poprvé jiný krajan – Jarek z Železnice, který byl smýšlením katolík. Při obléhání hradu Sirotky, byl právě Jarek donucen s nimi uzavřít smír, přidal se na jejich stranu a směl dále zůstat na Pecku. Rok na to ale zemřel a hrad připadl jeho synovi Vaňkovi z Pecky. Mezi dalšími majiteli hradu se objevuje Lev z Rožmitálu a Jindřich Škopek z Bílých Otradovic, který hrad významně rozšířil. Jeho snacha Barbora se po smrti svého muže vdala za **Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdrůžic**.

Ten ovládal několik jazyků a psal cestopisy ze svých cest a plně sloužil císaři Rudolfovi II. Z katolíka přešel k víře podobojí. Byl také jedním z nejvýraznějších hudebních skladatelů období pozdní renesance. Z jeho tvorby se zachovala kompletní katolická mše Missa Quinis Vocibus a dvě motteta. Završil celkovou úpravu hradu a na místě dřívějšího strohého hradu stálo nyní krásné panské sídlo se čtyřmi obytnými paláci. Strávil zde poslední a zároveň neplodnější etapu svého života.

Roku 1621 pro něj přijelo na Pecku oddělení vojska s Albrechtem z Valdštejna a zajali ho. V Praze byl obviněn z obléhání Vídně a na Staroměstském náměstí 21. června 1621 popraven katem Janem Mydlářem. Pecka padla do rukou **Albrechta z Valdštejna**. Dalším majitelem hradu se stal valtický kartuziánský klášter, který ho využíval jako své letní sídlo.

Hrad několikrát zachvátily požáry, roku **1830 hrad vyhořel úplně a zpustl**. Následovalo úředně posvěcené rozebírání zdiva, které trvalo až do roku 1921, kdy ruiny zámku získala do svého vlastnictví obec Pecka. Právě obyvatelé obce se zasloužili alespoň o částečnou rekonstrukci objektu. Vzepřeli se rozhodnutí tehdejšího památkového úřadu, který doporučoval, aby si hrad zachoval ráz zříceniny, a za pomoci státních subvencí i vlastních prostředků a práce opravili západní, Harantovský palác. Jako turistický objekt s prohlídkovou trasou slouží hrad od roku 1968.

ZOO DVŮR KRÁLOVÉ

ZOO Dvůr Králové má více než 60letou historii. Během této doby se změnila z původního malého zookoutku v jednu z největších zoologických zahrad v Česku a jednoho z nejvýznamnějších chovatelů afrických zvířat ve světě.

Královédvorská zoologická zahrada vznikla na území původního soukromého parku s kopií renesančního zámku v blízkosti Vídně, kterou nechal v roce 1905 postavit továrník **Richard Neumann**. Po znárodnění textilního průmyslu v roce 1945 vzniklo ve vile městské Vlastivědné muzeum, jehož součástí se postupně staly klece s evropskými zvířaty – základ budoucí zoo. Zoologická zahrada byla oficiálně otevřena pro veřejnost dne 9. května 1946 na ploše pouhých 6,5 ha. Prvním správcem zoo a zároveň kustodem muzea byl v letech 1946 – 1953 Josef Fabián. Především v prvních desetiletích byly klece a výběhy stavěny svépomocí. Mezi nejvýznamnější patří adaptace původního palmového skleníku na Tropický pavilon s opicemi, ptáky a prvním královédvorským lvem nazvaným Rémus.

K významnému rozvoji zoo došlo v 50. a 60. letech minulého století. Vznikly první moderní pavilony (terárium, výběh ledních medvědů, pavilony šelem, pavilon pro slona aj.). Celková plocha zoo se zvětšila na 28 ha. Zároveň vzrostla i návštěvnost, která dosáhla téměř 250 tisíc osob ročně a výrazně se zvýšilo postavení zoo mezi ostatními československými zahradami.

Dalším mezníkem byla 70. léta, kdy zoo zorganizovala osm expedic do různých zemí Afriky a dovezla kolem 2 tisíc zvířat. Specializaci na africkou faunu prosadil **Ing. Josef Vágner, CSc.** (ředitel 1965 – 1983). Dovezená zvířata dala základ unikátním chovům, které ze zahrady činí jedinečnou genobanku afrických sudokopytníků na evropském kontinentě.

Významným modernizátorem a realizátorem nových expozičních trendů v zahradě byl **Ing. Jiří Svoboda** (ředitel 1984 – 1986), který zahájil výstavbu expozic a výběhů imitujících přirozené prostředí, zrušil v celé zoo zábradlí a zahájil zakrývání budov a plotů palisádami a vegetací.

V současné době vede zoologickou zahradu ředitelka **RNDr. Dana Holečková** a dosahuje významných světových úspěchů v chovu nosorožců, žiraf, zeber, buvolů a řady druhů antilop. Počtem držených zvířat je největší zoo u nás a je jednou z nejvýznamnějších i nejslavnějších českých zoologických zahrad.

Jako jediná v Česku nabízí v létě (od května do konce září) **Africké safari**, v němž návštěvníci projíždějí ve speciálně upravených safaribusech mezi volně vypuštěnými zvířaty. Od roku 2003 jezdí po safari dvouposchodové autobusy.

Posláním a povinností zoo je podílet se na záchraně ohrožených druhů zvířat, jimž hrozí (převážně) vinou člověka vyhubení, a zároveň poskytnout návštěvníkům poučení a odpočinek. Kromě toho je zoo důležitým místem zoologického výzkumu. Každý rok je seznam ohrožených druhů zvířat delší a delší. Většina z nich kvůli nám, lidem. Bez zoologických zahrad bychom mnoho z nich znali jen z muzeí.

Nadměrně zvířata lovíme, obchodujeme s nimi, ale hlavně jim ničíme jejich domov – jejich přirozené životní prostředí. Zoo jsou jejich posledním útočištěm. Ohrožené druhy zvířat se nacházejí ve stovkách zařízení po celém světě, jejich chov je koordinovaný. V Evropě je 316 chovatelských programů nebo plemenných knih. ZOO Dvůr Králové se podílí na práci 62 z nich, tedy na jedné pětině. V dalších 12 programech má svého zástupce v mezinárodních komisích. Od roku 1990 vypustila zoo v Africe do přírody více než sto zvířat – buvol kaferský, antilopy koňské, přímorožec šavlorohý, ... A nevrací zvířata jen do Afriky. V polovině 80. let se podílela na vrácení rysa na Šumavu nebo tetřeva hlušce do Krkonoš. Koncem 90. let vypustila do přírody 26 mláďat sovy pálené.

O mnoha zvířatech se můžete snadno dozvědět mnohem víc. Ošetřovatelé představí své chovance a rádi zodpoví všechny dotazy. Jednotlivá představení na sebe plynule navazují a můžete přecházet z jedné expozice do druhé: 10:00 šelmy, 10:30 okapi, 11:00 sloni, 12:30 lemuři, 13:30 žirafy, 14:00 lidoopi, 15:00 nosorožci.

INFORMAČNÍ ZDROJE

- internetové stránky
- Průvodce na cesty „Královéhradecký kraj“
- Velká turistická encyklopedie „Královéhradecký kraj“
- 1000 divů Čech, Moravy a Slezska
- Cestovní kniha

CITÁT NA ZÁVĚR

„Láska a přátelství je vzájemná ozvěna – jen co dáváš, se vrací zpět“

Alexandr Ivanovič Gercen

Na setkání s vámi při akcích Klubu Senior se těší

Irena Moudrá